

[Morton Langa.]

lod i vægtskålen, ja, så er det jo ganske tydeligt for alle, der har deltaget i denne debat, at det er landbrugseksporten, det er dens betydning for vor valutabalace, som er det sidste argument, der kommer tilbage igen og igen. Spørgsmålet er blot: hvorfor har vi ikke fra tilhængerens side hørt en smule kritik af dette lod i vægtskålen? Det forekommer mig, at det er helt tydeligt, at loddet er af smør, og smørret smelter. Jo mere man ser på disse argumenter om landbruget og dets fremtid, jo mere bliver man klar over, at det, der lyder som en fordel, det, der bliver skildret som et stort fremskridt, det er i virkeligheden tilslutning til en samling beskyttelsesordninger af besværlig og gammeldags art, som aldrig kan være en velsignelse på lang sigt for et erhverv. Men alligevel, det er disse ordninger, det er disse fordele, som betales af de europæiske lønmodtagere, som i realiteten skulle være det sidste og store og afgørende lod i vægtskålen. Jeg må sige, at det er et grundlag for beslutning, som den danske befolkning afgjort vil forstå at kritisere, og som bestemt ikke kan være basis for en rimelig afgørelse vedrørende Danmarks fremtid.

Det er i industrieksporten og industriudviklingen, Danmark har sine udviklingsmuligheder, og det er lige så klart, at de fordele, som dansk industri skulle have ved at tiltræde De europæiske Fællesskaber, er det ikke lykkedes tilhængerne at give dokumentation for. Man har klamret sig til magiske udtryk som teknologisk samarbejde og andre pæne ord, og man har intet substantielt, intet virkeligt, intet ægte, kunnet vise om, at der var sådanne muligheder i De europæiske Fællesskaber, hvor naturligvis industrien er, som industrien plejer at være, således at den enkelte virksomhed nok skal gardere sine opdagelser og udviklinger, således at de kan gå ind som ægte lod i den frie konkurrence, som naturligvis er De europæiske Fællesskabers virkelige baggrund efter hele dets kapitalistiske indretning.

Vi må spørge: har Danmark sin plads i denne de riges klub? Har vi virkelig brug for at være dem, som udgør en lille andel i en stormagtsblok, som efter alt, hvad vi kender til dens arbejdsmåde og beslutnings-

proces, vil arbejde trægt og være en hæmsko på udviklingen i Europa? Vi kan ikke se, at Danmark har sin plads i et sådant samvirke.

Men det er da helt tydeligt, at denne splittelse i befolkningen, som dette forslag om tiltrædelse til De europæiske Fællesskaber har vakt, kunne erstattes af en samling i den danske befolkning, hvis vi i stedet støttede og udbyggede et nordisk samarbejde. Det er det nære krav, det er det nære og logiske regionale samarbejde, som tiden peger på, og som uden tvivl vil kunne samle befolkningen i Danmark helt anderledes som en enhedsbevægelse end det lovforslag, som i dag ligger for os.

Et nej vil efter min mening være en ægte ansporing til dansk demokrati; det vil gøre, at vi med styrke kan løse nye opgaver, og det vil styrke, at vi kan gå ind i det samarbejde, som for os må være det nære, det nærliggende, og derfor også det, hvis udviklingschancer er størst.

Et nej fra Norge og et nej i Danmark vil samle Norden, og ved et nej vil SF naturligvis lige så logisk klart vedkende sig sit ansvar. Uanset hvordan afgørelsen bliver den 2. oktober, så skal vi arbejde videre i folkestyret i Danmark. Det er klart, og det er vi alle enige om. Meget vil måske være uændret, men mange ting vil også være nye efter den 2. oktober. Socialistisk folkeparti vil fortsat uanset afgørelsen forfølge de politiske mål, som vi har formuleret i vores programmer, men jeg vil understrege det med al ønskelig tydelighed, at skulle det blive et nej, så vil det være en særlig udfordring til mit parti om at vedkende sig sit ansvar.

Det skorter jo ikke på trusler om, hvor ilde det vil gå Danmark ved et nej. De er ikke underbyggede, de svæver i luften med deres helt klare sigte: nu skal vi skræmme de fattige i Danmark, nu skal vi true dem med social tilbagegang, nu skal vi true dem med arbejdsløshed, nu skal vi stille alle de trusler op, som i denne fase kan ventes at mobilisere ikke et flertal for ja af hjertet, men et flertal for ja af skræk.

Jeg tror ikke på truslerne, og jeg kan garantere for, at socialistisk folkeparti for sin part vil være parat til at møde den udfordring, som et nej vil være, til at klare de omstillingsvanskeligheder, som naturlig-